

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 35

[Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta đang học III. TRÁCH NHIỆM VỢ CHỒNG TRONG GIA ĐÌNH. Trong gia đình thì có hai trách nhiệm

1. Trách nhiệm về tinh thần: Tức là nuôi dạy con cái và chăm lo việc gia đình;
2. Trách nhiệm về kinh tế: Tức là kiếm tiền để nuôi gia đình

Trong mục...

III-1. Trách nhiệm về tinh thần

có 4 ý như sau

1. Quan trọng nhất là giáo dục con cái
2. Trách nhiệm giáo dục con trong gia đình thế nào?
3. Thuê người khác trông & dạy con có nên không?
4. Giáo dục con cái vẫn phải là chính mình

Chúng ta đang học dở ý 3: Thuê người khác trông và dạy con thì thế nào?

Thứ nhất: Hại nhiều, lợi ít

Thứ hai: Thuê thầy dạy trẻ học thêm có nên không?

Không nên vì

- Trẻ sẽ không chuyên tâm, coi thường học chính
- Kiến thức thực của chúng cũng không có, vì đã có thầy “học hộ”

Hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục đến ý

Thứ ba: Thuê người giúp việc chăm sóc trẻ thì thế nào?

Chúng ta bắt đầu nghe Tiến sĩ Thái giảng nhé:]

Một là: Năng lực ngôn ngữ thấp

Rất nhiều người giúp việc, ngay đến tiếng phổ thông cũng nói không được rõ ràng, cho nên năng lực ngữ văn, lời nói của thế hệ sau càng ngày càng thấp.

[Có một bạn cũng kể chuyện với tôi, bạn này bạn ý làm việc ở bên Úc. Thế là bạn ý thuê một cái cô giúp việc là người Philippine trông con bạn ý. Thế xong về sau, đến khi về nhà, mỗi lần bảo con nó không nghe, thế là nó cứ nói một tràng toàn tiếng Phi. Mà lại còn nói lú lờ nữa cơ, bởi vì cái cô người Phi này chắc là cũng là cái người địa phương. Thế xong có khi lại văng ra một câu. Cuối cùng bạn cứ bần khoản mãi, sao nó rất hay nói câu này với mình. Đến lúc hỏi ra nó bảo bố mẹ là: “Mày ăn cứt”.

Không biết mà. Năng lực ngôn ngữ thấp, đây sự thật đấy bạn ạ, người trong họ hàng nói chuyện đấy ạ.]

Các bạn! Năng lực khoa ngữ văn là nền tảng của tất cả các khoa. Không học tốt được ngữ văn, các môn học khác đều sẽ rất khó khăn.

[Dù bạn học giỏi các môn khác, nhưng mà bạn truyền đạt cho người ta không được. Bạn “ăn không nên đợi, nói không nên lời”, nếu như không thế nào mà đưa truyền những cái kiến thức mình có để áp dụng vào thì cũng chẳng để làm gì cả.

Hai là: Năng lực sống tự lập thấp

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Không chỉ ở ngay trong ngữ văn có vấn đề, mà khi người làm chăm sóc trẻ nhỏ, họ dùng thái độ thế nào để chăm sóc trẻ nhỏ? Có phải là cha mẹ không? Không phải! Họ xem chúng như là ông chủ, là hoàng đế để mà chăm sóc.

Có rất nhiều người giúp việc, đưa trẻ nhỏ đi ra ngoài, khi ra đến cửa thì trẻ nhỏ ngồi trên một cái ghế, hai chân sãi ra, người giúp việc mang giày, đi tất cho chúng, cho nên năng lực đời sống của chúng rất thấp.

Trẻ nhỏ như vậy, nếu như buôn bán của bạn bị thất bại, thì chúng sẽ như thế nào? Chúng có thể sẽ bị chết đói. Giàu sang không thể giữ được dài lâu. Quý vị phải suy nghĩ đến khi trong nhà không có tiền của nhiều như

vậy nữa, trẻ nhỏ có năng lực độc lập sinh sống hay không? Không có! Cho nên phải có kế hoạch lâu dài.

[Đó ă, “Không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời”. Nhưng nếu chúng ta đã học đạo rồi, chúng ta có thể giàu đến như là, như nhà Chu 800 năm, như là dòng tộc Khổng Tử hơn 2000 năm, rồi như Diệp Trạng Nguyên thì được hơn 300 năm.

Không dạy chúng đến lúc mình gọi sa cơ lỡ vận thì nó chết đói, đây Thầy nói rất rõ, vì không biết làm gì hết.

Gần đây trên trang mạng có đưa về trường hợp 39/tổng số 45 học sinh 12 tuổi của lớp thầy giáo Trịnh Chí Hùng, tại 1 trường Trung học tỉnh Hà Nam, Trung Quốc, không biết bốc trúng lộc; rồi đến thân đồng Trung Quốc Ngụy Vĩnh Khang, 13 tuổi đã thi đỗ Đại học với thành tích xuất sắc, 17 tuổi đỗ Thạc sĩ, nhưng vẫn không thể sống tự lập, mẹ vẫn phải đút cơm cho nên đã bị nhà trường buộc phải cho thôi học.]

Ba là: Ngạo mạn, coi tiền là tất cả

[Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Cũng có báo chí đã nói đến, trẻ nhỏ ở trong những gia đình có người giúp việc này, khi đến trường học, thầy giáo sắp xếp công việc trực nhật quét dọn cho chúng, chúng nói:

- Thầy ơi! Em cho thầy tiền, thầy làm giúp em.

Trong giá trị quan của chúng chính là gì? Tiền có thể giúp làm tất cả mọi việc.

Cho nên người giúp việc không có cách gì có thể dùng thái độ của cha mẹ để giáo dục con cái quý vị.

[Bạn nhớ nhé, nếu bạn giao con bạn cho người giúp việc thì sao ă?

- Một là: Năng lực ngôn ngữ thấp
- Hai là: Năng lực sống tự lập thấp
- Ba là: Ngạo mạn, coi tiền là tất cả

Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang ý...]

Thứ tư: Giao con cho ông bà dạy thì sẽ thế nào? Cũng không được, quá nuông chiều

[Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Rất nhiều phụ huynh khi làm cha mẹ thì rất có lý trí, nhưng khi làm ông, bà nội rồi thì sao? Ôi, cháu nội này sao mà đáng yêu thế! Họ thương yêu hết mực.

Như mẹ của tôi, khi bà dạy chúng tôi thì rất nguyên tắc, rất khuôn phép. Tôi còn nhớ có một lần, tôi có một yêu cầu không hợp lý đối với mẫu thân của tôi. Sau đó mẹ tôi cầm lấy một quyển sách, bỏ mặc tôi. Tôi liền nằm trên đất bắt đầu gầy ròi, nhất định muốn bà phải đồng ý mục tiêu của tôi. Rốt cuộc mẹ tôi không hề để ý đến tôi, tiếp tục xem sách của bà. Sau đó tôi cảm thấy lẩn lộn trên đất rất mệt, cũng biết được dùng tình cảm không thể đạt được đến mục đích của tôi, mẹ tôi không tiếp nhận uy hiếp, tôi liền ngoan ngoãn bò dậy đi ra. Quý vị xem, kỷ ức của tôi rất sâu sắc.

[Đấy ạ, cho nên ở nhà tôi Chu Bông cũng thế, không được cái gì là khóc, gào, réo. Thế rồi chị vừa ôm ông bà hoặc mẹ một cái là đẩy ra, rồi khóc, gào, réo. Rồi chị cầm cái gì chơi cũng thế. Mẹ nó cứ bảo:

- Ôi, con này ghê lắm, vì nó ghê như thế nên mình lại phải dùng cái gọi là cái sự êm dịu để dạy nó.

Tôi bảo:

- Cũng được, nhưng mà không cẩn thận là nó sẽ nóng lên.

Bắt đầu đến lượt tôi trông thì sao? Khóc, gào, réo, tôi đã đọc đoạn này rồi nên kệ, thế là ra đập cửa vì tôi đóng cửa mà, đóng cửa phòng, tôi mặc kệ. Thế xong bắt đầu lăn đùng ra đất, tôi cũng mặc kệ.

Thế là một lúc sau bắt đầu mệt mệt rồi. Bắt đầu tôi mới ra tôi bảo:

- Chu Bông! Bà có cái này con có thích không?

Giơ ra 1 cái như cái bàn chải đánh răng. Thế là thích quá, là ôm lấy, thế là hết khóc. Tôi làm như thế mấy lần, đều xử lý được Bông hết. Cho nên ở đây các bạn lưu ý điều đấy, không quát to, không có nói gì nhưng mà học đúng mẹ thầy Thái, mặc kệ. Chán rồi bắt đầu, không sợ nó khóc, khóc cho nở phổi, một lúc sau là hết, các bạn phải lưu ý.

Còn nếu như các bạn mà cái gì các bạn cũng đáp ứng cho nó thì đây chính là cái nguyên nhân dẫn cho trẻ tự tư. Đây chính là những cái tập tánh như thầy nói là: Kiêu, Xa, Dâm, Dật. Là đáng nhẽ ra tự tư bạn phải làm sao hạn chế, đấy, đoạn ác tu thiện cho trẻ từ nhỏ. Thì bạn lại tha hồ thỏa mãn tất cả những cái tập tánh xấu của nó. Nó muốn gì bạn cũng cho. Nó muốn gì cũng được, muốn ăn thì ăn, muốn chơi thì chơi. Vậy thì nó quen nó là ông tướng, ông hoàng rồi, về sau nó sẽ chỉ nghĩ đến nó.]

Cho nên giáo dục trẻ nhỏ nhất định phải có nguyên tắc rất chuẩn xác, Không nên để trẻ nhỏ muốn gì được nấy, yêu chúng quá làm cho chúng hư.

[Cho nên các cụ mới có câu là gì ạ: “Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi”. Thật sự là tôi thấy phần lớn con mà không được chiều ấy, thậm chí bị đánh mắng thì về sau lại rất là có hiếu, nhưng mà con càng được chiều càng hư.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Quý vị xem, khi mẹ tôi dạy tôi tốt như vậy, nhưng đến khi đứa cháu ngoại của bà thì lại rất ưu ái. Bà thường hay nói với tôi:

- Con không nên nghiêm khắc đối với cháu như vậy.

[Đấy, đến cách thế hệ rồi đấy]

Tôi cũng không nói gì. Sau đó trải qua khoảng nửa năm, bà liền nói với tôi:

- Con nghiêm khắc là đúng

Bởi vì đứa cháu ngoại này đã trèo cả lên trên đầu của bà. Cho nên nếu để cách thế hệ giáo dục trẻ thì hiệu quả đều không tốt, sẽ nuông chiều. Cho nên con cái do chính mình dạy bảo thì là hay hơn.

[Bạn phải nhớ cái chữ “Hiếu” nhớ: Một bên chữ “lão”, một bên chữ “tử”, bạn để ra nó bạn phải dạy nó. Còn nếu bạn không dạy nó về sau bạn không bao giờ được trách nó rằng nó không có hiếu. Cho nên cái Cổ Hán Văn của Trung Quốc phải nói là rất là thâm sâu, rất là hay.

Chúng ta chuyển sang ý]

Thứ năm: Dùng truyền hình, vì tính để “dỗ” trẻ thì thế nào?

Một là: Cái trẻ học được là “tham, sân, si, sắc, tình, bạo, dục”

[Rất nhiều bạn bạn quá, con về cái là quăng luôn cho một cái Ipad, đúng không ạ? Thế là các chương trình nhảy đầm, nhảy múa, Chu Bông thỉnh thoảng cũng bị thế, nhưng từ khi tôi nhắc là bố mẹ đã lưu ý rồi, là các cô vũ ba lê vấy thì tốc lên như thế này, áo thì hai dây, là nhảy múa, thế là thích lắm.

Tôi bảo:

- Không được, con phải bỏ ngay tất cả những cái này, không nó tiêm nhiễm vào trẻ, thì về sau nó thấy đây như một cái thói quen rồi, về sau nó,

khi nó trưởng thành nó cũng ăn mặc kiểu như thế này, thì đây chính là cái nguyên nhân khiến tình trạng xâm phạm tình dục, xâm hại tình dục ngày càng gia tăng.

Cho nên không được cho con xem những cái này, thế là cuối cùng bắt đầu phải chọn lựa các băng.

Các bạn dỗ con bằng những cái Ipad không hề để ý đến là đây là nó có “sắc, tình, bạo, dục” không, nó có gọi là trộm cướp này, nó có gọi là tà dâm không. Đây, nói về cái chuyện, gọi là, ăn trộm, nói mãi với các bạn về cái băng, từ nhà tôi tôi thấy đây ạ, “Johnny, Johnny yes papa” đây. Một đứa trẻ ăn vụng đường, cha nó bắt được, thì cuối cùng cha nó bảo là:

- Vậy con làm gì đây, há miệng ra cho cha xem nào?

Thì nó đã giấu tọt luôn cái miếng đường ở đằng sau, rồi nó há ra cho cha nó xem, thì cha nó lại tưởng không có gì, thế là nó lại tiếp tục ăn vụng đường.

Thế là dạy trẻ con nào là dối trá, nào là ăn trộm, bạn vẫn cho trẻ xem, rồi bạn cùng con cười ha ha. Cho nên là từ là truyền hình, rồi là dùng vi tính, truyền hình để dạy dỗ cho con, nhưng bạn không hề biết được rằng là nó bắt đầu tiêm nhiễm cái “tham, sân, si, mạn”, cái “sắc, tình, bạo, dục” này rồi, về sau là hỏng.

Hoà Thượng đã nói là thầy giáo đầu tiên của Hoà Thượng là giáo sư Phương Đông Mỹ. Có người hỏi giáo sư Phương Đông Mỹ rằng:

- Nước Mỹ mạnh thế, liệu có diệt vong không?

Thì giáo sư Phương Đông Mỹ trả lời rằng:

- Chắc chắn có!

Vì sao ạ? Cái gì làm cho diệt vong ạ?

- Truyền hình.

Và lúc đấy, Hoà Thượng dùng cái từ gọi là “lão nhân gia” nói. Mà quả là đúng ạ, mà hồi đấy, khi Hoà Thượng vào học giáo sư Phương Đông Mỹ, thì lúc đó Ngài mới ngoài 20 tuổi, vậy mà bây giờ cứ ngày càng đúng. Bây giờ thì sư phụ Thượng nhân bao nhiêu tuổi? 92 tuổi. Vậy tức là gần 70 năm qua, câu này cứ ngày càng đúng.

Và bạn thấy bây giờ nước Mỹ kinh khủng không? Chỗ này thì bắn nhau, chỗ kia thì giết nhau mà cứ thoải mái, từ học sinh Trung học cũng có thể rút súng, xả súng hết như thế này. Rồi “sắc, tình, bạo, dục” khắp nơi.

Cho nên khi bạn cho trẻ, gọi là xem truyền hình hoặc vi tính bạn phải cực kỳ cẩn thận, không có bao nhiêu công dạy dỗ cuối cùng vớt đi xuống sông xuống biển hết.

Trước đây, Cư sĩ Trung cũng mê chơi game online, thành game thủ, đêm nào coi như cũng thức khuya, vì lúc ấy là đang học Đại học, sau đấy là chờ công việc. May xong tôi cũng phát hiện ra, nói không được, lúc ấy là sân si lên cả với mẹ. Tôi dứt bég truyền hình ra, xong tôi cắt luôn cả internet, bởi vì ngày xưa nó không có những cái điện thoại di động dễ như bây giờ, mà như thế bắt đầu mới quay lại được.

Cho nên các bạn phải rất lưu ý ở cái chỗ mà dùng truyền hình, vi tính để dỗ trẻ nhỏ.]

Chúng ta thấy rất nhiều trẻ nhỏ có lời nói ngạo mạn vô lối, lời nói đều rất thô tục. Việc này có khi không phải học được từ cha mẹ, mà học với truyền hình và vi tính.

[Thậm chí là đại ma vương này, đại ma vương truyền hình với vi tính này là đi đến tận đâu hả bạn? Đến tận nông thôn, đến tận miền núi.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:

Hai: Truyền hình, vi tính làm Mê mờ, hại não]

Xem truyền hình và vi tính nó có hiệu quả thôi miên. Bạn có phát hiện thấy người xem truyền hình dường như hoàn toàn cách biệt với thế gian hay không? Người bên cạnh có gọi thế nào cũng không ích gì, vì sao vậy? Bởi vì sóng từ và sóng âm của truyền hình, sẽ làm cho não của bạn giống như là hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài vậy. Cho nên truyền hình xem càng nhiều thì sẽ càng không biết suy nghĩ.

Quý vị xem, vì sao rất nhiều thương phẩm rất quý đều ưa thích quảng cáo trên truyền hình, đều là hô hào giá cả rất hấp dẫn? Vì người xem truyền hình thì không có lý trí, nên chỉ cần cái kỹ năng xoa lên lập tức liền sẽ bóng đẹp,

[Ví dụ: Mặt thì nám đây ra,đấy, ví dụ như thế, thế nhưng đưa lên truyền hình quảng cáo cho một cái kem dưỡng da, họ xoa lên thế là ôi dôi coi như đẹp hồng hào lên ngay, không còn tí nám nào cả. Đây là cái kỹ năng.]

Nhìn vào sẽ mê người, nên lập tức đi mua luôn.

[Vì mình cũng bị mê mờ, hại não rồi mà, thế nên chỉ cần qua một cái kỹ năng cái là lập tức mình đi mua luôn.]

Cho nên truyền hình đối với đại não của trẻ nhỏ có ảnh hưởng sâu xa, đây đều là đã có chứng minh của khoa học.

Trên web của Đại Phương Quảng chúng ta có bài viết mang tên “Truyền Hình Dạy Lớn Trẻ Thơ”, mọi người có thể xem thử. Khoa học đã nghiên cứu ra, truyền hình có sức ảnh hưởng rất không tốt đối với trẻ nhỏ.

[Bạn lưu ý, trẻ nhỏ thì bạn thấy đấy, cái năng lực ghi nhớ của nó rất tốt, nhưng năng lực phân biệt của chúng kém, đến khi lớn hơn thì cái năng lực phân biệt lại có nhưng cái năng lực ghi nhớ lại kém.]

Hôm qua Cư sĩ Chúc Hạnh sang nhà tôi, tôi đã bảo Chu Bông biểu diễn, dạy có một tí thôi mà đã “Đệ Tử Quy, Thánh nhân dạy; Trước hiếu để, sau cần tín”. Thậm chí lúc ấy tôi còn đọc nhầm cơ, tôi bảo: “Đệ Tử Quy, Thánh nhân huấn”, thì nó đọc lại “Đệ Tử Quy, Thánh nhân dạy”, Chu Bông đấy ạ. “Trước hiếu để, sau cần tín. Thương chúng sinh, gần người nhân, có dư sức thì học văn”, thuộc luôn.

Chính vì cái năng lực phân biệt của chúng kém, cái năng lực ghi nhớ mạnh, cho nên nếu bạn dùng truyền hình, dùng vi tính để dỗ trẻ nó sẽ không hề biết cái này nên làm, cái này không nên làm, cái này xấu, cái kia là tốt, nó không biết. Và như thế nó lại đi theo cái tập tánh là “sắc, tình, bạo, dục”. Bởi vì con người ta đã sinh ra là người thì sẽ có ngũ dục mà, “tài, sắc, danh, thực, thù”, thì nó đi theo luôn cái đường lối đấy, và cái năng lực ghi nhớ của nó rất mạnh, nó không phân biệt được mà, thì hỏng rồi.]

Cho nên là giáo dục con cái vẫn phải là chính mình

[Kết luận lại, là nếu bạn dùng truyền hình vi tính dạy cho trẻ nhỏ thì cái chúng học được chỉ là “sắc, tình, bạo, dục”, hơn nữa sóng âm của truyền hình còn làm cho mê mờ, hại não, ảnh hưởng không tốt tới trẻ.]

Bây giờ Chúng ta sẽ chuyển sang nội dung thứ 4]

4. Giáo dục con cái vẫn phải là chính mình

[Không thể đưa cho thầy giáo, không thể đưa cho “đại lý phụ mẫu”, không thể đưa cho người giúp việc, mà cũng không thể gọi là giao cho ai nữa? Ông bà, vì là chiều quá ạ. Không biết là các vị ông bà ở đây có chiều quá không, tôi thấy cư sĩ Ông nhà tôi chiều lắm. Mà vẫn phải là chính mình]

ạ! Vâng ạ. Nghiêm khắc được với con thôi, nghiêm khắc được với lại con rể, con gái, rồi con dâu, con trai thôi, thế nhưng với cháu thì chiều quá.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Cho nên, chúng ta phải hiểu rõ giáo dục trẻ nhỏ vẫn phải là chính mình, mới có thể nắm chắc được phần tốt, vì sự trưởng thành của trẻ nhỏ không thể nào lập lại được lần thứ hai.

[Đây lại chính là cái chọn lựa, nếu bạn không chọn lựa được thì không có cơ hội thay đổi nữa.

Các bạn thì đều tính một cái nước là cứ tìm xem chỗ nào mà được được cái là giao phứt con, thế là được.

Hôm trước có nghe nói là định là tổ chức cái lớp học hè, thế thì tôi cũng thấy nhà tôi cũng bảo là cho Chu Bi lên, tôi bảo:

- Nay nhớ, cho Chu Bi lên là phải một người đi theo đấy chứ không phải giao phứt cho cái chỗ cái tổ đấy đâu. Tiện thế chứ lại, vừa được dạy làm việc, có người dạy cho này, thế rồi là vừa được dạy đủ các thứ kỹ năng sống này, thế mình lại không phải trông, thế tiện thế. Cứ con ai người đấy phải lên. Thế thôi.]

Hiện nay bảo bạn phải tự dạy con cái, bạn làm được không? Bạn lập tức nói: **[Đấy ạ]**

- Thầy Thái ơi, những điều Thầy nói tôi đều rất đồng ý! Nhưng “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”.

Có nghĩa là gì? Người ở trong giang hồ, hành động không thể do mình định.

[Ý là con rất là bận, con nhiều việc khách quan lắm nên con không thể nào mà tự dạy được con.

Bây giờ bắt đầu đến cái vấn đề]

III-2. Trách nhiệm về kinh tế

[Vừa rồi nói về trách nhiệm về tinh thần. Bạn nhớ nhé, chồng thì kiếm tiền, vợ thì dạy con. Phân biệt chính là như vậy, nhưng đương nhiên là có sự hỗ trợ nhau. Đồng thời là phải nhớ là: dạy con là tự mình dạy, không thể giao cho ai khác được, mà không thể được rồi con mình ra ý.

Hôm qua tôi có sang kết giao với lại cô giáo hiệu trưởng cái trường mầm non ở chỗ cái khu của tôi ở. Thế thì tại sao sang kết giao? Là bởi vì

trường đấy nó có cái webcam để mình xem, thì tôi thấy, tại sao lại chỉ có Chu Bông với một bạn nữa ở trong lớp, vì nhìn qua cái camera thì bảo bởi vì Chu Bông không chịu đi học ngoại ngữ, lớp thì đến giờ đi học ngoại ngữ.

Tôi bảo:

- Không, nó gửi ở Hà Nội nó đi học ngoại ngữ mà.

Thế thì ra thì là cô bảo:

- Chắc là cái vị thầy giáo nước ngoài này cũng cao to như con gấu ý cho nên Chu Bông cứ vào là khóc.

Thế tôi mới thấy thế, tôi mới bảo là:

- Vậy thì nếu cô đồng ý thì tôi sẽ cho Chu Bi (Chu Bi đấy, là đứa lớn ấy) một tuần một hai buổi đến, để gọi là tiếng Anh thực hành với các bạn, vì Chu Bi nói tiếng Anh rất là hay.

Thế thì cô nghe như thế thì lúc đầu cô cũng rất phấn khởi nhưng cũng phân vân, bảo thế không hiểu là, ý là vấn đề kinh tế.

Tôi bảo:

- Không, cháu nó dạy gọi là chỉ giúp thôi.

Thế thì cô hên là, vậy thì thứ tư tuần tới sang thì sẽ trao đổi với lại ông thầy giáo người Mỹ là xem thầy với trò kết hợp với nhau xem là dạy trẻ như thế nào, đấy, cái ông mà bảo to, mà làm cho Chu Bông sợ.

Thế là tôi bảo với lại bố mẹ của Chu Bi là:

- Đấy nhé, bà kết duyên để cho Chu Bi bắt đầu tu phước từ nhỏ, phước điền canh tâm nhé thế nên là làm việc thì cố gắng tạo cơ hội cho con.

Bố mẹ cũng phấn khởi, bảo:

- Ừ thế thì bà giúp.

Mọi người đều phấn khởi. Bắt đầu tôi giao luôn:

- Hôm này thứ tư, Chu Bi đi sang bên kia có cái thầy giáo dạy như thế, cư sĩ Ông phải ngồi cùng giám sát từ đầu đến cuối, con mình không thể giao cho ai.

Thế lúc đầu bảo:

- Không, nó sang được.

- Thầy Thái dặn con mình không được rời ra, không được giao cho ai cả.

Đồng ý.

Cho nên qua đây các bạn không được chủ quan, phải nhớ thầy Thái đã dặn: không thể giao được con mình cho ai hết, luôn luôn là phải giám sát, luôn luôn phải để mắt và dạy dỗ cháu thiện ác làm sao cho phân minh.

Đấy nhé, các bạn nhớ đấy, vừa nói là sự thật đấy ạ. Lúc đầu Cư sĩ Ông còn bảo:

- Ô, tôi còn nhiều việc lắm.

- Ông có nhớ thầy Thái dạy không? Bởi vì nếu tôi đi thì không ai làm pháp, tôi đã kết giao xong rồi, bởi vì cái mục tiêu của tôi là kết giao xong thì Chu Bi sẽ bắt đầu sang dạy Đệ Tử Quy. Chúng ta vừa mới hôm vừa rồi được 3080 cuốn “Đạo đức học trò” (Đệ Tử Quy) thì chính cái trường mầm non ấy là người mở hàng đầu tiên thỉnh. Bây giờ nếu nói là Chu Bi sang để dạy Đệ Tử Quy, thì họ đã biết là Đệ Tử Quy là cái gì đâu, cho nên họ đòi nào đồng ý, vậy thì bắt đầu từ kết duyên từ cái việc dạy tiếng Anh. Sau khi mà sang mà dạy tiếng Anh rồi thì lúc ấy tôi sẽ nói về cái kỹ năng sống, chính là cái quyển Đệ Tử Quy đã tặng rồi thì cô cũng đã rất phấn khởi, là cô bảo:

- Em tiếp xúc rất nhiều nhưng mà cháu nhà chị ngoan quá cơ!

Tôi bảo:

- Thế nó ngoan thế nào hả cô?

- Nó đến một cái, nó định ra nó chơi ở cái chỗ cái sân cầu trượt ý, (Chu Bi đấy, là đứa lớn ấy), thì nó đã phải chạy vào, nó khoanh tay, nó hỏi cô hiệu trưởng rằng: “Thưa cô, con định chơi ở cái chỗ cầu trượt này có được không ạ?”

Tôi bảo:

- Bởi vì chính nó học cái câu này trong Đệ Tử Quy.

Tôi đọc luôn:

- “Dùng đồ người, phải hỏi trước, nếu không hỏi, thành trộm cắp”.

Thế xong cô lại kể ra mấy cái là:

- Nó vào, nó ra, là nó chào hỏi lễ phép, trong khi những đứa trẻ khác là cứ thế là chạy tự tiện và cứ chơi thoải mái.

Thế thì nhân tiện đây tôi mới kết duyên về Đệ Tử Quy, cô thích quá sang cô thỉnh luôn gần 100 quyển.

Bây giờ nói đến nội dung thứ II

III-2. Trách nhiệm về kinh tế

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

1. Thời trước: Một người kiếm tiền cả nhà sống đủ

Người thường đều cảm thấy, nếu cả hai vợ chồng nếu không cùng nhau kiếm tiền thì sẽ chết đói. Bạn thấy đấy, chúng ta đều có rất nhiều lập trường dự bị.

Các bạn! Ở vào thời của ông tôi, hai vợ chồng chỉ có chồng ra ngoài kiếm tiền, hơn nữa còn sanh ra năm, sáu người con, bảy, tám người con, họ có đói chết hay không? Không có!

[Thời ông nội của thầy Thái, thì chắc là cũng tương đương với thời ông nội của tôi thôi, cũng một người kiếm tiền, mà tại sao nuôi được cả nhà, đó á.]

2. Thời nay: Vợ chồng cùng kiếm tiền vẫn sợ chết đói

Hiện nay chúng ta mới nuôi có một đứa mà phải hai người kiếm tiền, lại vẫn sợ chết đói. Vấn đề ở chỗ nào hả các bạn?

[Ngày trước chỉ có một người kiếm tiền cả nhà 5, 6 con đều sống đủ. Ngày nay cả hai vợ chồng đều lao đi kiếm tiền, không phải 8 tiếng, mà là 10 tiếng, 15 tiếng, chỉ có một đứa con, sao vẫn sợ chết đói?]

Vâng á, hoang phí, tiêu phí bừa bãi, vâng á.

Ví dụ giấy dép thì phải một tủ, vẫn không đủ, quần áo thì phải ba tủ, rồi là đi siêu thị, hay à gọi là đi, đi nghỉ mát chứ, trong nước không chịu, phải nước ngoài cơ.

Thế rồi là thậm chí là dùng thẻ tín dụng là vay vung lên, để mua cả ô tô. Ô, bây giờ tôi thấy ngân hàng nói về chuyện là mua ô tô trả góp vô cùng nhiều. Ủ, thôi trừ những cái trường hợp là họ bảo là họ phải làm công ty thì cũng phải có cái bộ mặt của công ty. Nhưng mà vợ chồng trẻ thì mua rất nhiều, vì sao tôi biết thế á? Bởi vì cái chung cư ở ngay gần nhà tôi nó là cái chung cư trung bình, hoặc hơi là thấp cấp, vậy thì không thể nói là những cái tầng lớp nhiều tiền được, nhưng mà ô tô thì tràn đổ bên dưới, toàn là của cư dân ở đấy. Thế thì với một cái nhà rất bình thường, vậy tại sao họ có ô tô? Thế thì chắc là như các cán bộ ngân hàng nói là đều vay để mua thôi.

Cho nên Tiến sĩ Thái mới nói]

Vấn đề ở chỗ nào?

Vì không cần kiệm trong cuộc sống

Vấn đề ở chỗ không nắm được thái độ “trị gia”, tức là rất then chốt là bạn phải cần kiệm. “Kiệm là gốc của trị gia” (Tiết kiệm là gốc để quản lý gia đình), chỉ cần cần kiệm, không tiêu phí bừa bãi.

Kỳ thật, một người kiếm được tiền thì đã đủ cho người trong nhà dùng rồi. Hơn nữa, một người kiếm tiền, người trong nhà dùng sẽ rất tiết kiệm, từ nhỏ đã cho con cái thái độ gì? Thái độ cần kiệm, là bạn đã làm cho trẻ nhỏ có lập trường vững chắc, không đến nỗi trở thành nô lệ của vật chất.

[Bài giảng của Tiến sĩ Thái hôm nay chúng ta dừng tại đây. Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang phần tham khảo:]

Chủ đề: CHĂM SÓC, GIÁO DỤC CON CÁI PHẢI LÀ CHÍNH MÌNH

Sau đây xin giới thiệu với các bạn bài đọc thêm:

HÃY CẦN THẬN KHI GỬI CON CHO NGƯỜI KHÁC

(Nguồn: sru tâm)

“Tôi còn nhớ khi con trai tôi còn nhỏ, lúc đó cháu khoảng 2 tuổi. Có một lần cơ quan cho đi chùa Hương đúng vào dịp ngoài Tết nên thời tiết lúc này rất lạnh, khoảng dưới 5 độ. Nhưng vì còn trẻ nên vợ chồng tôi khá là ham chơi, đều rất muốn đi chùa Hương.

Câu hỏi đặt ra là bây giờ phải làm sao với con mình đây?

Bạn phải hiểu ngày xưa mà có một chuyến xe ô tô cơ quan cho đi thì oách lắm rồi. Mình làm gì có tiền mà để thuê taxi dễ như bây giờ. Không có.

Câu hỏi đặt ra là bây giờ phải làm sao với con mình đây? Vì trời rất lạnh, hơn nữa cháu còn quá nhỏ để đi theo. Suy đi tính lại chúng tôi quyết định gửi cháu nhờ nhà vợ chồng của người anh họ.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi mặc cho con một chiếc áo lông thật ấm và 4 giờ sáng đã đưa con đi gửi, và thế là hai vợ chồng yên tâm để lên đường đi lễ Phật.

Đúng là hôm đấy thời tiết quá lạnh nên hai bàn tay tôi cứ đỏ ửng, miệng thì luôn phải suýt xoa cho khỏi rét. Vừa đứng vừa run lập cập. Chuyển đi khá là vất vả, dọc đường tôi cứ thầm mong sao cho nhanh chóng để về nhà với con (vì ngày ấy không có điện thoại di động). Trên đường về tôi vô cùng sốt ruột khi chiếc xe ô tô cứ chốc chốc lại dừng lại để trả cán bộ, đến tận hơn 9 giờ tối chúng tôi mới về đến Hà Nội.

Vợ chồng tôi đi thẳng một mạch đến nhà vợ chồng người anh họ để đón con. Đến nơi không thấy cháu đâu, tôi liền hỏi con của anh họ tôi rằng:

- Em đâu hả con?

Cháu trả lời:

- Em đang chơi ở bãi cát ở đằng sau nhà.

Do ao đằng sau được san lấp nên hình thành một bãi cát. Tôi nghĩ: đêm đã khuya, trời thì lạnh, sao còn chơi ở ngoài bãi cát? Tôi vội chạy ra, qua ánh đèn đường mờ mờ, tôi thấy con mình mặt mũi lấm lem bẩn thỉu, từ mũi đến má đỏ ửng, còn tay chân thì đầy đất cát. Thương quá đi thôi, tôi ôm chặt lấy con mà ghen ngào hỏi:

- Vậy con ăn gì chưa?

Cháu trả lời:

- Con chưa ăn ạ.

Tôi hỏi:

- Buổi trưa thì con ăn gì?

Cháu đáp:

- Hai bác đi vắng hết nên con với anh Dũng (là con của anh họ tôi) ăn mì ăn liền.

Ngày đấy mì ăn liền đều là những gói mua cả cân “không người lái” (không thịt). Vậy là chỉ có một chút nước sôi đổ vào với mì cho 2 đứa trẻ, rét mướt, đói khát. Tôi ôm con vào lòng mà xót xa vô hạn.

Tối hôm đấy về đến nhà, cháu lên con sốt đến 40 độ. Một tuần sau thì cháu cũng đỡ, mà hôm đó sốt nguyên nhân là gì? Cảm lạnh.

Sau đó cả tuần liền tôi không sang thăm được song thân. Đến khi cháu đỡ, tôi sang thăm song thân và kể với cụ về việc cháu bị ốm.

Nghe xong cụ nói:

- Ngày trước cha đã nhắc con rằng: con mình không thể gửi được cho ai mà phải tự chăm.

Khi nào cần lắm phải gửi thì quan trọng nhất là phải tìm người có tâm. Theo như cha biết thì vợ chồng người anh họ kia đến con của họ, họ còn không chăm, bỏ bê hư hỏng, vậy thì làm sao có thể thương yêu chăm sóc con mình đây mà con gửi. Con phải nhớ bài học của ngày hôm nay, nếu không hôm sau vẫn cứ tiếp tục gửi con kiểu ấy thì có khi mất cả mạng con đó.

Cho đến bây giờ cụ đã ra đi và con tôi thì cũng đã 30 tuổi. Gần 30 năm trôi qua, nhưng đây là bài học cảnh tỉnh tôi cho đến suốt cuộc đời. Cảm ơn cha đã cho con những lời khuyên đáng giá để được “Một gia đình nhỏ - một hạnh phúc to”. Không có lời nhắc nhở ấy chắc là vẫn còn tiếp tục gửi con theo cách đấy. (Nguồn: sưu tầm – Trích “Nhật ký lời khuyên của cha”)

Trên trang mạng gần đây có đưa tin về một người đàn ông đánh chết con gái 4 tuổi của bạn khi được nhờ trông hộ.

Ngày 21/6, Công an TP Vĩnh Long tiếp tục tạm giữ Nguyễn Phan Phi Long Hai (29 tuổi, ở phường 3) để làm rõ hành vi cố ý gây thương tích dẫn đến chết người. Nạn nhân là bé gái 4 tuổi, con của anh Nguyễn Hữu Duyên (30 tuổi), bạn thân của Phi Long Hai.

Bé gái bị đánh ở trong nhà của Phi Long Hai, dẫn đến tử vong. Phi Long Hai thừa nhận đánh chết con gái của bạn tại nhà.

Tại cơ quan điều tra, bước đầu Phi Long Hai khai, ngày 16/6, trong lúc ngồi nói chuyện ở nhà thì bé gái con của anh Duyên nói hỗn, nên tức giận quá đánh vào miệng bé. Cú đánh “răn dạy” khiến bé ngã đập đầu xuống nền gạch. Lúc sau, thấy bé có biểu hiện nôn ói, mắt trợn trắng nên anh ta đưa đi cấp cứu.

[Đây là những cái bài học để cảnh tỉnh bạn. Con bạn, cháu bạn, không thể rời ra, không thể giao cho bất kỳ một ai, mà bạn phải là người chăm sóc.

Đồng thời, bạn phải dạy cho con Đệ Tử Quy để nó “thiện ác phân minh”, nó biết điều này là điều không được làm, nơi này là nơi không được đến, người này là người xấu phải tránh cho xa.

Chúng ta vừa kết thúc mục III trách nhiệm của vợ chồng trong gia đình, đó là trách nhiệm tinh thần và trách nhiệm kinh tế hay nói cách khác là trách nhiệm chăm lo gia đình con cái và trách nhiệm kiếm tiền nuôi gia đình. Ngày mai chúng ta sẽ chia sẻ tiếp mục IV “Giải quyết các vấn đề gia đình như thế nào”.

Đó ạ, trách nhiệm thì đã biết rồi: chồng làm kinh tế, vợ chăm lo gia đình và dạy con. Nhưng mà bây giờ giải quyết vấn đề trách nhiệm này như thế nào? Vì phần đông chúng ta đều làm ngược. Ngày mai Tiến sĩ Thái sẽ dạy chúng ta: Làm thế nào để kiếm tiền, và làm thế nào để chăm lo gia đình và nuôi dạy con tốt.]

Vâng ạ, thời gian đã hết. Bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn!]
